

HANDI PÉTER

Fénycsóva

*Mint megszabott elliptikájú műbolygó
a nyári éjszaka fekete tükrén;
úgy vonulsz át éjszakám égboltozatán
jelzőfényeket lövellve, lassúdad ritmikával,
ügyelve tán arra, hogy időm legyen
végigkövetni azt a mennyei
komputer-programot mely meghatározta létezésed
a tűnő idő hajlataiban.*

*De vajon
ki irányít,
s küld csillagképeim közé,
ha messzi fénycsóvaként
jelentkezel?*

Szobor

*Ölbetett kezekkel ül.
Hátpárnája
a bronzba szorított öröklét.
A tanítványok hátországa
szorgosan szuszog körötte;
a két emberöltőnyi remény
hézagaiban fellelték már
a használható toldalékokat,
s ő csak
enyhe tavaszba, könnyes ősökebe mered
rendíthetetlenül, mint aki
késői bronzkorában egymaga
a temethetetlen és tárulkozó
lelet.*

Harminckilenc fok

*Mit csinálhat most B. P. Budán?
Homályos gyöngy a forgó délután.
Régvolt képeket vetítget az agy,
dia-pozitívjaival tartod magad
fél-éberen; az asztal lába
kalandra hív, – ám mindhiába.
Görbül a pohár, vizét mentened,
a láz ingáján himbálódzik a lét.*

Monet: Szénakazal

*A vaskos szénatömb rátapad
a délutánra.
Július lehet.*

Harangszót fojtogat a nyár

*Pergetett méz a napsugár,
fáradtan dől az asztagokra
mint vándor, ki alomra talál.*

Menekülés egy reneszánsz festménybe

*Ez a reneszánsz éjszaka
Kobzok, lantok pengetése,
fátyol lebben az őrtoronyban*

*Cédruslomb, olajfák hajolnak
cammogó szamarak fülére
zöld vizen csusszan a csónak*

*Selyemszoknyák és főkötők
ropják a díszkútnál a táncot,
botjára dől a rőt zarándok.*

*Ez a reneszánsz éjszaka;
gyere, bújj te is a képbe,
rejtőzz a fáklyafüst mögé,
bűvöljön lantok pengetése*

*Vészelj át négy-ötszáz évet
aranyozott keretbe zárva,
adjon az olaj menedéket,
vedd be magad a tuskán tájba,*

*Mulass a víg reneszánsz néppel,
merevedj dévaj mozdulatba
Fáklyás, holdas, mézgás az éjjel*

– nyomodra nem lel senkisémet.

Tájak alkuja

*A táj tanult meg nyelveden beszélni,
vagy te érted már, hogy a kazuarina
tű-leveleivel mit üzen.*

*A lila lombok, okkersárga sziklák,
cinóber hegyhátak tárulkozó titkát
immár rokonként viszem,
– noha a messzeségből integetnek még
– mint jó nénék a vonat után –
a gömbakácok és jegenyék,
s még néha megmerülsz egy fáradt
darázs-rajzású régi délutánban,
hol a lombokon kolompszó remeg,
s árnyéka nő az útszéli fának
s a váltóőrök nyulat tenyésztének,*

– de érzékeim; – e hűséges-hűtlenek –
már szót értenek a tárulkozó tájak
vizeiben csorgó reggelek felett
halászni húzó csapat pelikánnal,
s a nyújtózkodó jacaranda-fa
koronáján a kookaburra-dallal,
s ha a gabonába fűrődő utak
felett – a hazatérő fecskepár helyett –
hószín papagájok villantják szárnyukat,

– hát elrendezem e képeket magamban.

